မာတိကာ

♦	စာရေးဆရာများနဲ့ အမှတ်တရ	၇
၁။	ဆန်းထွန်း(မန်းတက္ကသိုလ်) နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၁
၂။	ကျော်အောင် နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၆၇
၃။	နန်းညွန့်ဆွေ နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၅၉
၄။	မောင်သာရ နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၇၃
၅။	အထောက်တော်လှအောင် နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၁၁
၆။	ရန်ကုန်ဘဆွေ နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၃၉
၇။	မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း) နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၅၃
၈။	မောင်သော်က နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၆၉
၉။	ဒဂုန်တာရာ နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၈၉
၁၀။	သာဂဒိုး နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၁၅
၁၁။	တင်မိုး နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၄၁
၁၂။	ကျော်မြသန်း နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၅၇
၁၃။	အောင်သင်း နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၇၃
၁၄။	ဒေါ်ခင်ခင်ချော နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၂၇
၁၅။	ဇန်းမော်ညို့ရွဲ့ နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၅၇
၁၆။	မြသန်းတင့် နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၆၃
၁၇။	တက္ကသိုလ်မင်းမော် နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၄၃၉
၁၈။	ပြေ(ဆေး-၂) နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၄၅၃
၁၉။	ဂျူး နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၄၆၅

စာရေးဆရာများနဲ့ အမှတ်တရ

ဆရာဦးမြလှိုင် တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော် 'စာဖတ်သူများနှင့် တွေ့ဆုံပေးခြင်း' ကဏ္ဍအတွက် အင်တာဗျူးလုပ်ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာများရဲ့ အင်တာဗျူးများကို ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေက အတွဲ-၁ အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး အခု စာအုပ်ကတော့ အတွဲ-၂ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ ဆရာ၊ ဆရာမ ၁၉ ယောက်တို့ရဲ့ အင်တာဗျူးများကို ဖတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပါဝင်တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများထဲက ဆရာဆန်းထွန်း(မန်းတက္ကသိုလ်)ရဲ့ အင်တာဗျူး အမှတ်တရကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဆရာကြီးကို အင်တာဗျူးလုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ဆရာ နေထိုင်ရာ အင်းလျားလမ်းက ဆရာများရိပ်သာကို သွားရပါတယ်။ ဆရာကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်အင်တာဗျူးတဲ့နေရာကို ဆရာ ဦးမြလှိုင်နဲ့ ဆရာမှူးသမိန်(အန်ကယ်ဦးစောမြင့်)တို့ လိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် အဲဒီကာလတုန်းက သုံးနေတဲ့ စီ ၆၀ တိပ်ခွေ အပြည့်ဆိုရင် တစ်လစာလုံလောက်တဲ့ အင်တာဗျူး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အိမ်သုံးကက်ဆက်အကြီးနဲ့ စီ ၆၀ ခွေတစ်ခွေပဲ ယူသွားပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာ စာပေလောကထဲကို ဝင်ရောက်လာပုံကစပြီး သိပါရစေလို့ မေးလိုက်တော့ ဆရာကြီးဦးဆန်းထွန်းက တောက်လျှောက်ဖြေလိုက်တာ စီ ၆၀ တစ်ခွေ ကုန်ခါနီးဖြစ်နေလို့ ပါလာတဲ့ကားဆရာကို ကမာရွတ်ဈေးမှာ နောက်ထပ်တစ်ခွေ သွားဝယ်ခိုင်းရပါတယ်။ ဒုတိယအခွေ ကုန်ခါနီး

တော့လည်း ဆရာ့စကားက မဆုံးသေးပါဘူး။ တတိယအခွေ ပြေးဝယ်ရပြန်ပါတယ်။ လိုက်လာတဲ့ ဆရာဦးမြလှိုင်ရော ဆရာမှူးသမိန်ပါ ထိုင်ရတာ တော်တော်ညောင်းနေကြပါပြီ။ ဆရာဦးမြလှိုင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး နောက်ထပ်မမေးနဲ့တော့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး မျက်ရိပ်ပြပါတယ်။ သုံးခွေ ဆုံးတော့မှ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ မေးခွန်းတစ်ခုတည်းနဲ့ သုံးလ ဆက်တိုက်ဖော်ပြခဲ့ရတဲ့ အင်တာဗျူး ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဆရာရန်ကုန်ဘဆွေကို အင်တာဗျူးဖို့ တာဝန်ပေးတော့ ဆရာ နေထိုင်ရာ ဖဆပလ ရပ်ကွက်က နေအိမ်မှာ သွားတွေ့ပါတယ်။ ဆရာက ခေါင်းမှာ ပတ်တီးစည်းထားပါတယ်။ ဆရာကတော် ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်မြသွေးက 'ရှင့်ဦးလေးက ခေါင်းထဲကနေ ထိုးလွန်းလို့ဆိုပြီး အုတ်ထရုံနဲ့ ခေါင်း ဆောင့်ထားတာလေ' လို့ ပြောပြပါတယ်။ ဆရာ့ကို အင်တာဗျူးတော့မယ်လို့ နောက်တစ်ခေါက် သွားတဲ့အခါမှာတော့ ဆရာက ဦးနှောက်အာရုံကြောဆေးရုံ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ကို ရောက်နေပါပြီ။ ဆေးရုံမှာပဲ အင်တာဗျူးလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအင်တာဗျူးကို ဖော်ပြရာမှာ တစ်လသာ ဖော်ပြခွင့်ရခဲ့ပြီး ကျန်အစိတ်အပိုင်းများကို မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။ အခု လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးသားခွင့်ရချိန်မှာ ကျွန်တော့် ကက်ဆက်ခွေများကလည်း ကပ်ကုန်ပြီဖြစ်တာကြောင့် နမြောစရာကောင်းလှပါတယ်။ သမိုင်းမှာ မှတ်သားရမယ့် မှတ်တိုင်များ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဖော်ပြခွင့်ရခဲ့တဲ့ တစ်လစာ အင်တာဗျူးကိုသာ ဒီစာအုပ်မှာ ဖော်ပြပေးထားပါတယ်။

သတင်းစာဆရာကြီး အထောက်တော်လှအောင်နဲ့ အင်တာဗျူး၊ ကျွန်တော့် ဦးလေးဝမ်းကွဲ တော်စပ်တဲ့ ဆရာမောင်သော်ကရဲ့ အင်တာဗျူး၊ နောက်ထပ် သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဆရာသာဂဒိုးတို့ရဲ့ အင်တာဗျူးများဟာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရဖြစ်ပါတယ်။ သတင်းစာဆရာများနဲ့ အင်တာဗျူးမှာ ကျွန်တော် အမိကမေးဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအရာများက 'သတင်းစာများသည် သမိုင်းကိုပြောနေကြသည်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီအချက်ကို ဆရာ လက်ခံပါသလား' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဆရာ အထောက်တော်လှအောင်က ကျွန်တော့်ကို 'ခင်ဗျား လက်ခံသလား' လို့ မေးတော့ ကျွန်တော် မဖြေဘဲ ပြုံးပြခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာက 'အဲဒါ ကျွန်တော့်အဖြေပဲ' လို့ တုံ့ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါက ဝါရင့်ဆရာသမားများရဲ့ အတတ်ပညာပါပဲ။

ဆရာအောင်သင်း အင်တာဗျူးကတော့ အဲဒီကာလတုန်းက ပွဲဆူစေခဲ့တဲ့ အင်တာဗျူး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် မေးခွန်းများကို ဆရာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေကြားခဲ့ခြင်းကြောင့်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ဆရာအောင်သင်းနဲ့ အင်တာဗျူးကို 'လူကြမ်းမင်းသား ဆရာအောင်သင်းနဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း' လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီခေါင်းစဉ်ကြောင့်ပဲ ဆရာ့ကို ဒီနေ့ထက်ထိ လူကြမ်းမင်းသားလို့ တင်စားနေကြပါတယ်။

မြန်မာစာရေးဆရာမ မဟုတ်တဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ချော့နဲ့ အင်တာဗျူးကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရမိပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်ချော ဆိုတဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသူ အမျိုးသမီးက မြန်မာစာကို ချစ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အင်တာဗျူးမှာ ဆရာသော်တာဆွေ ရေးတဲ့ **ကျောက်မြီးကျော်ကြီး** ဝတ္ထုဟာ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုမဟုတ်ဘဲ မှီငြမ်းပြီး မြန်မာမှုပြုထားတဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ထောက်ပြလိုက်တဲ့အတွက် ပွဲဆူခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ဆရာသော်တာဆွေ သက်ရှိထင်ရှားဖြစ်လို့ ဆရာကလည်း ပေဖူးလွှာမှာ သူ ဘာသာမပြန်တတ်ကြောင်း၊ **ကျောက်မြီးကျော်ကြီး**ဟာ ပင်ကိုရေးသာ ဖြစ်ကြောင်း တုံ့ပြန်ရေးသားလိုက်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်ချောက မူရင်းဝတ္ထုနဲ့ **ကျောက်မြီးကျော်ကြီး**ကို တစ်ပိုဒ်ချင်း ယှဉ်ပြီး ချပြလိုက်ပါတယ်။ အင်္ဂလန်ကနေ မြန်မာစာ ကွန်ပျူတာနဲ့စီပြီး ပို့ခဲ့တာပါ။ အဲဒီဆောင်းပါးဟာ မြန်မာစာပေလောကမှာ မြန်မာစာကို ကွန်ပျူတာစာစီအဖြစ် ပထမဆုံး မြင်တွေ့ရတဲ့ ဆောင်းပါး ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာမောင်သာရရဲ့ အင်တာဗျူးကလည်း တစ်မျိုး ပွဲဆူစေခဲ့ပြန်ပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့မှာ ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ မန္တလေးမြို့က ဆရာမကြီးလူထုဒေါ်အမာရဲ့ မွေးနေ့ကအပြန် တွေ့ဆုံကြတာဖြစ်လို့ ပထမဆုံးမေးခွန်းအဖြစ် အလာပသလ္လာပအဖြစ် 'ဆရာ မန္တလေး သွားသေးလား၊ ကျွန်တော် မတွေ့ဘူး' လို့ စလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာက 'မွေးနေ့ပွဲဆိုတာ သေရင် ဘယ်လောက်လူစည်မလဲလို့ အားစမ်းတဲ့ပွဲ ဖြစ်တယ်' လို့ အစချီပြီး ပြောတော့တာပါပဲ။ အဲဒီကစပြီး ဆရာမောင်သာရ အင်တာဗျူးဟာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ပေဖူးလွှာရဲ့မူအရ အင်တာဗျူးကို အများဆုံး ၃ လသာ ဖော်ပြမယ်ဆိုတဲ့အတွက် တချို့မေးခွန်းနဲ့ အဖြေများ ချန်လှပ်ထားခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းမှာ အင်တာဗျူးအပြည့်အစုံကို အားမာန်သစ်စာပေက **မောင်သာရရဲ့ မောင်သာရ** ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လုံးချင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အခု ဖော်ပြမယ့်အပိုင်းကတော့ ပေဖူးလွှာမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ၃ လစာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပေဖူးလွှာရဲ့ ကျွန်တော် လမ်းမခွဲခင် နောက်ဆုံးဖော်ပြခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ အင်တာဗျူးကတော့ ဆရာမဂျူးရဲ့ အင်တာဗျူးပါပဲ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ အင်တာဗျူးများကို မရေးဖြစ်တော့ဘဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တဲ့အခါမှာတော့ ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာ၊ ဆရာမများရဲ့ အင်တာဗျူးများကို အမှတ်တရ ပြန်လည်ဖော်ပြပေးဖြစ်ပါတယ်။ မြို့ကျဲ့နေတဲ့ အင်တာဗျူးများကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က စာရေးဆရာ တချို့နဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းများကို **ဝင်းငြိမ်းနဲ့ စာရေးဆရာများ**ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ အမှတ်-၁ ကနေ ၃ အထိ ထွက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကာလတုန်းက ဟိုလူကို ရှောင်ရ၊ ဒီလူကို ရှောင်ရ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မစုံလင်ခဲ့ပါဘူး။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်နဲ့ စကားပြောဖြစ်တဲ့အခါ အင်တာဗျူးအားလုံးကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ထုတ်ဖို့ ဆန္ဒရှိကြောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ထုတ်ဝေသူကလည်း တစ်အုပ်တည်း ထုတ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိပေမယ့် စာမျက်နှာ များလွန်းတာကြောင့် ကျွန်တော့်ဆန္ဒမပြည့်ဘဲ အတွဲ ၂

တွဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုစည်းပြီး ဖြစ်တာက တစ်ကြောင်း၊ ဒီနေ့ခေတ် စာဖတ်လူငယ်များ သူတို့ မသိမမီလိုက်တဲ့ စာရေးဆရာကြီးများရဲ့ အင်တာဗျူးများကို ဖတ်ဖြစ်အောင် ထုတ်ဝေဖြစ်တဲ့အတွက် ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း